

Ἀριθ. 6119.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δηλοποιεῖ ὅτι,

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 110 καὶ 111 τοῦ περὶ δῆμων νόμου, οἱ διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1882 ἀπολογισμοὶ τῆς διαχειρίσεως

- 1) τῆς Δημοτικῆς Διοικήσεως.
- 2) τῶν Ὑδραυλικῶν.
- 3) τῶν Νεκροταφείων.
- 4) τοῦ Νηπ. Ὁρφανοτροφείου.

Ἐκτίθενται ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τούτῳ ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς ἡμέρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 22ας τρ. μ. Ἰουλίου μέχρι τῆς 30ῆς ἰδίου μηνὸς ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. μέχρι τῆς 5ης ὥρας μ. μ. καθ' ἑκάστην.

Ἐπομένως καλοῦνται οἱ συνδημόται ἡμῶν ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, καὶ λάβωσι γνῶσιν τῶν εἰρημένων ἀπολογισμῶν καὶ ἐπιφέρωσιν ὅλας ἀς ἔχουσι παρατηρήσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουλίου 1883

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων
Δ. Σ. Σούτσος

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, ἀς ἀναγράψωμεν ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ, ὅπου ὑφῴμεν στήλην μνημοσύνου εἰς τοὺς διευθυντὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λοιμοκαθακτηρίου, καὶ ὅσα ἀνεγνωμεν εἰς τὰ Βιεννέζικα φύλλα περὶ τοῦ Τριεστίνικου Λοιμοκαθακτηρίου. Ὁ γράφων ἔκαμε κάθαρσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Ἐταιρίας Λόυδ «Ἀχιλλέα». Ἄν χωροῦσε τὸ πλοῖον αὐτὸ 200 ἐπιβάτας, ἐδέχθη κερδοσκοπικῶς ἑξακοσίους, διὰ

νὰ τοὺς παραδώσῃ κατόπιν εἰς ὅλα τὰ βάρσανα τῆς πείνης, τῆς βροχῆς, τῆς χαλάζης, τῆς ἀγρυπνίας, τῆς ὑγρασίας. 400 ἐπιβάται μόνον εἰς τὸ κατὰστρομα· ἔβρεχεν ἢ ἔκαμνε καλὸν καιρὸν, μία τέτα δὲν ὑπῆρχε νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἢ νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ νὰ πλευριτωθοῦν ἀπὸ τὸ κρῦο. Τόσῳ στριμωγμένοι ἦσαν ὁ εἰς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε οὔτε νὰ ἀναπνεύσουν ἠδύναντο. Τοῖς εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τοὺς βγάλουν εἰς τὸ Λοιμοκαθακτήριον τῆς Ξηρᾶς, ἀλλὰ ἐμειναν μόνον μετὰ τὰς ὑποσχέσεις. Μία σοῦπα ἐκόστιζεν ἕνα φράγκον. Καὶ τί σοῦπα; Κατηνύαζεν ὀλίγῳ τὴν πείναν, ἀλλὰ ἔφερνεν ἀμέσως κωλικόπονον. Ἐνα κομμάτι ψωμί ἕνα φράγκο· μία μπουκιά κρέας ἕνα φράγκο· ἕνα ποτήρι μπίρα ἕνα φράγκο. Ὅταν οἱ ἐπιβάται παρεπονοῦντο ὅτι τὸ κρέας δὲν τρώγεται, ὁ ἀρχιμάγειρος ὡς ἀληθῆς ὑπῆρτης ἑλληνικοῦ ξενοδοχείου ἢ καφενείου, ἀπήντα: «Θὰ τὸ φάτε ἢ θὰ σκάσετε;» Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης τάξεως δὲν ἔτρωγαν καλλίτερα. Μίαν ἡμέραν τοὺς ἐσέρβιραν βρώμικα ψάρια· τινὲς διημαρτυρήθησαν εἰς τὸν πλοίαρχον, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν κάπως ζωηρότερον ὁ πλοίαρχος τότε ἀρπάζει ἀμέσως τὸ ρεβόλβερ διὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γυναικῶν ὁ λίαν ὀμηρικὸς κυβερνήτης τοῦ «Ἀχιλλέως» καταθέτει τὸ ὄπλον, ἐκεκνῶν χιλίας βολὰς ὕδρων. Μόνον ὁ ἰατρός τοῦ πλοίου ἦτο ἄρκετὰ φιλόανθρωπος, γράφων εἰς τὴν ἡμερησίαν ἀναφορὰν τοῦ πρὸς τὰς ὑγειονομικὰς ἀρχὰς νὰ φροντίσουν διὰ τὸν τὸς δυστυχεῖς ἐπιβάτας τοῦ καταστρώματος. Εἰς ἀπάντησιν αἱ ἀρχαὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐξ ἡμέρας, διότι δὲν περιωρίσθη νὰ ἀναγράψῃ πόσοι ζοῦν καὶ πόσοι πέθαναν!!! Ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν σημαίνουν ὅτι οἱ Ἕλληνας πρέπει νὰ εἴμεθα αὐστριακοί· οὔτε συμμεριζόμεθα τὸ φρόνημα τοῦ «Αἰώνος» ὅτι ἡμεῖς πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ χειρότερον ἔθνος τοῦ κόσμου καὶ ὅταν βλέπωμεν ὅτι παρόμοια γίνονται καὶ ἄλλου, νὰ βωβαίνωμεθα.

μου, ἐπὶ τῆς ἐκ Ξηρῶν φύλλων στρωμνῆς μου κατακλινόμενος καὶ ἐκεῖ μόνος ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῷ σκότει παρεδιδόμην εἰς τοὺς ρεμβασμούς μου. Τότε δὲ, κύριε, ἐπεκαλούμην τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καταβάλλον προσπαθείας ὅπως ἀναπολήσω εἰς τὴν μνήμην μου πάντα· τότε ἔβλεπον ἐκ νέου τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς ἀναγνωρισθείσης ἐπὶ τοῦ παραθύρου γυναικός. «ὦ! ἡ ἀνάμνησις αὕτη πάντοτε διήγειρε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἔχεεν ἐν ἐμοὶ δὲν ξεύρω ποῖαν τινα γλυκύτητα, ἐξ ἧς προήρχετο ἡ λήθη τῆς καταπτώσεως καὶ ἐκμηδενίσεώς μου. Ἐπὶ ἔτη ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἐφαίδρωνε, καθωράισε, κατέθελε τὴν θλιβεράν καὶ σκοτεινὴν μοναξίαν μου. Ἐτήρουν ὠσαύτως καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθῆς Αἰκατερίνης, ἀλλ' οὐδέποτε αὕτη ἐνεποίησεν εἰς ἐμὲ τὰς συγκινήσεις ἀς καὶ ἡ προτέρα ἀνάμνησις. Διατί νὰ δικάμμαι οὕτως; Διατί ἡ μόλις διακριθεῖσα μορφή εὐρίσκετο διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου; Διατί, ἀφῶ ἐλησμόνησα τόσα ἄλλα πράγματα, ἡ ἀνάμνησις αὕτη μένει τοσούτῳ ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην μου; Ὑπῆρχεν ἄρα γὰρ μετὰ ξὺ τῆς ἐχούσης ὠχρὰν πρόσωπον γυναικός καὶ ἐμοῦ μυστηριώδης τις σύνδεσμος;

Ἄ! δύναμαι νὰ εἶπω τοῦτο, κύριε· ὅτε κατενόησα ὅτι ἕκαστον παιδίον εἶχε μίαν μητέρα, ἐγένετο ἐν ἐμοὶ αἰφνῆδιδός τις ἀποκάλυψις καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔλεγον «ἦτον ἡ μήτηρ μου!»

— «ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Καὶ μετὰ συγκινήσεως, παραφορᾶς, ἦν οὐδὲν ἐφαίνετο δικαιολογοῦν, ἔλαβε τὸν νεανίαν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸν περιέσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἧ; ἠδύνατό τις νὰ ὑπολογίσῃ τοὺς παλμούς.

Ἄλλὰ κρατήσας ἀμέσως ἑαυτοῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν γαλήνην του.

— Ἀληθῶς, φίλε μου, εἶπεν, ὑπεθέσατε ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο μήτηρ σας;

— Μάλιστα, κύριε· καὶ ἐτήρησα τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ἔχω αὐτὴν ἐκεῖ πάντοτε ἐν τῇ σκέψει μου μᾶλλον ἐπίμονον ἢ ἄλλοτέ ποτε. Ἐγεννήθη, ἐγενόμην παιδίον . . . ὡς ὅλα τὰ παιδιά ἔσχον μίαν μητέρα . . . Λοιπὸν, μάλιστα, κύριε, ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ τί, ὅπερ κράζει: Λυκογιάννη, Λυκογιάννη ἡ γυνὴ αὕτη, ἦν τρεῖς μόνον εἶδες, ἦτο ἡ μήτηρ σου!

Καὶ ἐὰν δὲν ἀπατώμι, κύριε, μικρὸν ὄλωσ ὄντα μ' ἐχώρισαν τῆς μητρός μου· ἐπὶ ἔτη ἴσως ἔζησα πλησίον αὐτῆς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω· μ' ἀπιστέρησαν τῆς τρυφερότητός της, τῶν φιλημάτων αὐτῆς καὶ μετὰ ἐπέστησαν ὅτι ἠξεύρετε. «ὦ! Τοῦτο εἶναι φρικῶδες, φρικῶδες!»

— Κτηνώδες! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Λυκογιάννης ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ τὰ ἰδικά του.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν.

— Ἐπράξατε πολλὰ δι' ἐμὲ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις ἤθελον νὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη . . .

Ἐξετάσεις κωφάλαων. Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ συνδυασμὸς αὐτός. Ἄφου εἶνε κωφάλαοι, τί ἐξετάσεις θὰ κάμουν! Καὶ ὅμως! ἐξετάσεις καὶ ἐξετάσεις ἔγιναν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ Ἀκαδημίᾳ τῶν κωφάλαων, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισημοτήτων καὶ τῶν συγκεκινημένων γονέων τῶν δυστυχῶν ὄντων. Ὅταν ὅλα μαζὴ τὰ κωφάλαα ἐξῆλθον ἀπὸ παρακειμένου δωματίου εἰς τὴν κυρίως αἴθουσαν, ὅπου ἀνεμένον οἱ ἀκροαταί, καὶ εἶπον διὰ φωνῆς διατόρου ὅλα μαζὴ ἐν σόλῳ διαυγεστάτῃ «**Καλημέρα σας!**» δύο τρεῖς μῆτερες κατελήφθησαν ὑπὸ λυγμῶν καὶ δακρύων. Τὰ εἶχαν φέρει ἐντελῶς κωφάλαα, μὴ δυνάμενα νὰ ἀρθρώσουν οὐδὲ μίαν συλλαβὴν, καὶ τῶρα νὰ τ' ἀκοῦνε νὰ λένε: **καλημέρα σας!** Κατόπιν ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις· οἱ καθηγηταὶ ἠρώτων ποιοῦντες ἀνάπαυλαν εἰς κάθε λέξιν τῆς ἐρωτήσεως, καὶ οἱ κωφάλαοι ἐπανελάμβανον ὅλας τὰς λέξεις τῆς ἐρωτήσεως, ἀπῆντα δὲ ὁ προσδιωρισμένος ἐκάστοτε μαθητής. Ἡ φωνὴ τῶν κωφάλαων ὑφίσταται εἶδος τι δονήσεως, πηγάζει δὲ ἐκ βάθους τοῦ στόματος. Ἐν γένει ἡ μέθοδος τῆς Ἀκαδημίας τῶν κωφάλαων συνίσταται εἰς τοῦτο, νὰ κάμνη τὰ παιδιὰ νὰ δμιλοῦν ἐντελῶς τὴν καλουμένην γλωσσάν, νὰ ἀναγινώσκουν δὲ οὕτως εἰπεῖν τὰ λεγόμενα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ λαλοῦντος. Μὲ τὴν γλωσσάν τῶν κωφάλαων κατέγινεν ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἀξιόλογος ἰατρός καὶ πρόφῃν βουλευτής κ. Παλατιανός.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιος, 2 Αὐγούστου. Ἡ Βουλὴ ἀπεδέξατο πάσας τὰς μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν μεγάλων ἐταριῶν τῶν διαδρόμων συμβάσεις. Ἡ σύνοδος ἀμφοτέρων τῶν Βουλῶν ἔληξε.

Τῇ 31 Ἰουλίου, ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν ἐν Αἴ-

- Τί;
- Νὰ μοὶ ἀποδώσετε τὴν μητέρα μου.
- Ἄ κ. Λαγγάρδ ἀνεπίδησε καὶ ἔγινε φρικωδῶς ὠχρός.
- Μάλιστα, ἀπῆντησε, μετὰ παραδόξου φθόγγου, μάλιστα, ἐὰν ζῆ ἄκομη, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν μητέρα σας.
- Δὲν ἦτον αὐτή;
- Μάλιστα, Ἰωάννη, αὐτὴ ἦτο!
- Ἄ νεανίας ἠγέρθη καὶ ἐνώσας τὰς χεῖρας καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέκραξεν:
- ὦ! μητέρα μου, μητέρα μου!
- Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν κ. Λαγγάρδ:
- Κύριε, εἶπε διὰ φωνῆς ἐμφαινοῦσης δισταγμῶν, καὶ ὁ πατήρ μου;
- Ἄ κ. Λαγγάρδ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλήν.
- Ἄ Λυκογιάννης ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν.
- Κατανοῶ, εἶπε ὀλιβερώς καταβιβάζων ὠταύτως τὴν κεφαλήν, ὁ πατήρ ἀπεβίωσεν!
- Ἄ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη ἀποτόμως, κατέλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Λυκογιάννη καὶ περιστρέγγων πυρετωδῶς:
- Πήγαινε, ἀνέκραξε μετὰ τινος παρρησίας, δὲν ἤξεύρω ἐὰν θὰ σοὶ δώσω ὅ,τι ἀφῆρταν ἀπὸ σοῦ· ἀλλὰ θὰ σοὺ δώσω ἱκανά, ὥστε νὰ δυνῆθῃς νὰ λησμονήσῃς ὅ,τι ὑπέφερες.

γύπτῳ ἐκ χολέρας ἀποβιώσεων ἀνήργετο εἰς 11,645. **Παρίσιος,** αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425 Γαλλικὴ ράντα (rente) 109,17. Τουρκικὸν δάνειον 10,55. Ἡ νοποικημένον αἰγυπτ. 365. Συναλλάγμα ἐπὶ Λονδίνου 25 30

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΤΟΥΛΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- Δευτέρα** ὄραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίθου κατ' εὐθεῖαν δι' Ἀίγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκολον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμης, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας, Ἰθράν καὶ Πειραιᾶ.
- Δευτέρα** » 6 π. μ. Δι' Ἀίγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
- Τρίτη** » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Λίμνη, λουτρὰ Λιδόψου, Ἀταλάντη, Στυλίδα, Ὠραίους, Ἀλυφόν καὶ Βῶλον.
- Παρασκευή** » 6 π. μ. Ἰθράν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμης, Λορώνη, Πύλον, Μάραθον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκολον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
- Παρασκευή** » 6 μ. μ. Δι' Ἀλάφριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, λουτρὰ Λιδόψου, Στυλίδα καὶ Βῶλον.
- Σάββατον** » 6 π. μ. Δι' Ἀίγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

Γ'

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαίτς καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἦσαν ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ὁ κ. Λαγγάρδ καὶ ὁ προστατευόμενός του, ὃν θὰ ἐξ ακολουθήσωμεν ἐπὶ τινα εἰπέτι χρόνον ὀνομάζοντες Λυκογιάννην ἢ ἀπλῶς Ἰωάννην, ἀνεμένον εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, τὸ ὁποῖον ὡς γνωρίζομεν ἐχώριζε τὸ δωμάτιον τῆς μιᾶς ἀπὸ τοῦ τῆς ἄλλης.

Ἄρσοι πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐβλεπεν εἰς τὴν αὐλήν, εἶδον τοὺς ὑπὲρ τὰς καταβιβάζοντας τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα ἔθετον ἔπειτα ἐπὶ τινος ἀμάξης, εἰς ἣν ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἵπποι.

Μετ' ὅλην τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτοῦ ὑπόσχεν τὴν προτεραίαν, ὁ Λυκογιάννης ἦτο περίλυπος. Ἀναμφιβόλως ὁ χωρισμὸς οὕτως ἦτο καταναγκαστικός, ὁ δὲ Λυκογιάννης κατενοεῖ τοῦτο, ἀλλ' ἀπεδέξατο αὐτὴ ὡς σκληρὰν θυσίαν. Ἡ καρδίᾳ του ἦτο ὑπερπεληρωμένη καὶ ἂν ὁ κ. Λαγγάρδ δὲν ἦτο παρὼν, θὰ ἄφρινε νὰ ἐκτραγῆ ἡ ὀδύνη αὐτοῦ.

Ἄ ὑπὲρ τῆς ἐλθὼν εἰδοποίησεν ὅτι ἡ κυρία Σανδράς καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἦσαν ἐτοιμαὶ νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Λαγγάρδ, εἶπατε εἰς τὰς κυρίας ὅτι καταβαίνομεν.